

Meke Levenga

IDENTITEIT

1

Beste lezer, bedankt dat je dit boek leest!
Voordat je verdergaat, wil ik je meedelen dat dit boek onderwerpen benoemt die een impact kunnen hebben op je mentale gezondheid. En dan heb ik het over een onveilige thuissituatie, moord, zelfmoord, geweld en pestgedrag. Geniet van het lezen en zorg goed voor jezelf.

Meke Levenga

Meke Levenga
Identiteit
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Laura Dijkstra
Trefw.: verlies, schuldgevoel, geweld, identiteit
NUR 285
ISBN 978 90 448 4367 5
D/2022/4124/082
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Het eerste wat mij opvalt als de deuren van de bus van lijn 301 open gaan, is dat de buschauffeur niet lang meer te leven heeft. Het getal 4545, dat boven zijn hoofd hangt, vertelt me dat hij vijfenveertig is en dat hij ook op die leeftijd zal overlijden. Wanneer precies weet ik niet, maar hopelijk niet te snel. ‘Goedemorgen!’ zegt de man opgewekt als ik mijn buskaart voor de lezer houd en het ding een piep geeft, ten teken dat ik heb ingecheckt.

Ik knik, niet in staat om iets terug te zeggen. Wat zeg je tegen iemand die minder dan een jaar te leven heeft?

De deuren sluiten zich achter me en ik zoek een zitplaats op, ergens halverwege de bus. Ik pak mijn oortjes en luister naar wat muziek, terwijl ik uit het raam staar en zie hoe de dorpse huizen veranderen in flatgebouwen en industrieterreinen. De bus stopt weer en een vrouw met een kinderwagen stapt in. Mijn hart zinkt me in de schoenen als ik hun getal zie. Het kind is niet eens een jaar en zal ook nooit ouder worden dan dat.

Als we bij een van de drukste haltes verderop stoppen en de bus in één keer volstroomt, zie ik het: ieders getal is aan het dalen naar zijn leeftijd.

Met een zwaai grijp ik mijn zwarte Eastpaktas van de stoel naast me en ren naar de buschauffeur. Ik moet iets doen, en snel! Langzaam zie ik de nummers al vervagen, wat maar één ding betekent: de tijd dringt.

‘Stop de bus!’ Mijn stem klinkt niet zoals ik zou willen. Hij slaat

over, trilt en klinkt simpelweg doodsbenuwd. Je zou verwachten dat dit niets nieuws voor me is, maar dat is het wel en ik heb geen idee wat ik moet doen.

De buschauffeur kijkt me aan alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. Dat heb ik wel vaker. ‘Jongen,’ zegt hij tegen me, ‘ga alsjeblieft zitten.’ Dan fluistert hij: ‘Je verstoort de orde in de bus.’

‘U begrijpt het niet,’ probeer ik nog eens.

Maar waarom zou de chauffeur iets aannemen van een minderjarige jongen die eruitziet alsof hij niet naar school gaat en drugs gebruikt?

‘Ik begrijp het heel goed,’ zegt hij, duidelijk pissig door mijn poging levens te redden, inclusief het zijne. ‘Als je niet nu gaat zitten, dan schop ik je uit deze bus.’ De s sist in zijn mond.

Ik voel de frustratie in mijn borst opborrelen. Moet ik echt vertellen dat deze bus op het punt staat te verongelukken? ‘Als u niet stopt, zullen deze mensen niet lang meer leven!’ zeg ik stilliger. De woorden komen er ongelukkig uit, al is het de waarheid.

Zonder enige waarschuwing trapt de buschauffeur op de rem, waardoor ik bijna door de voorruit schiet. Het kindje begint te huilen en rumoer zwelt aan. Ik voel de blikken van de andere passagiers in mijn rug prikken. Dit gaat niet de goede kant op.

We staan ergens in een open veld, halverwege mijn reis naar school, al maakt dat de buschauffeur niks meer uit. ‘Eruit! Tuig!’ roept hij. De deuren gaan open.

Ik kijk de man nog een keer twijfelend aan. ‘Ik weet hoe het klinkt, maar ...’ Het heeft geen zin. De buschauffeur gaat me niet geloven. ‘Als je wilt blijven leven, stap je nu de bus uit!’ roep ik de bus door, hopend dat er iemand is die me serieus neemt.

De mensen kijken me aan, fluisteren en lachen zelfs, maar niemand doet wat ik vraag.

‘Eruit!’ roept de buschauffeur me nog na. Dan stap ik de bus uit, de berm in. De deuren klappen luid achter me dicht en met piepende banden scheurt de bus weg. Geërgerd gooi ik er een schreeuw uit. Waarom luistert er nooit iemand naar me?

Ik klem mijn kiezen op elkaar en trap tegen mijn tas, die met een boogje een eindje verderop landt. Er is niks anders om me heen dan eindeloze graslanden. Er rijden bijna geen auto’s en mijn poging om levens te redden is mislukt. Ik kan niks anders doen dan gaan lopen. Ik pak mijn tas van de grond en loop verder richting school.

Als ik het weiland uit ben, hoor ik de gillende sirenes al. Door de verschillende geluiden kan ik horen dat de ambulance, de brandweer en de politie arriveren. Vanaf het weiland waar ik sta, kan ik een zwarte rookwolk op zien kringelen. Hadden ze maar naar me geluisterd, dan waren ze er nu nog.

Langs me heen scheren politieauto’s met loeiende sirenes. Eentje stopt naast me. Het raampje van de bijrijderskant gaat langzaam naar beneden. Ik hoef niet eens te kijken om te weten wie het is. ‘Instappen,’ zegt de bestuurder nors.

Ik loop door het vochtige gras naar de auto en stap in. De auto rijdt niet naar het ongeluk, maar keert en rijdt regelrecht terug naar het politiebureau, waar ik direct in een verhoorkamer word gezet met een flesje goedkoop water. Het ruikt hier naar het zweet en de angst van alle mensen die hier voor me zaten om verhoord te worden. Tijdens het wachten scroll ik op mijn mobiel, maar er is niks interessants te zien. De plastic stoel piept onder me als ik tegen de poot stoot.

Als de deur opengaat, weet ik dat hij er weer is. Mijn vader trekt

de stoel die tegenover me staat luid achteruit en laat zich zakken op het gammele ding. ‘Hoe komt het toch dat er overal waar jij bent iets gebeurt?’ vraagt hij scherp. Met zijn armen over elkaar gevouwen en een harde blik kijkt hij me aan. Hij heeft het duidelijk met me gehad. Alweer. ‘En bespaar me de “ik zie de getallen”-bullshit.’

Met een geamuseerd lachje kijk ik op van mijn ripped jeans en stop mijn mobiel in mijn zak.

‘Denk je echt dat ik hier tijd voor heb?’ gaat mijn vader verder. ‘Ik heb twee moordzaken op te lossen en er loopt ergens een verkrachter rond. En dan krijg ik een telefoontje van een hysterische vrouw die beweert dat een emojongen heeft verkondigd dat de bus zal verongelukken en dan crasht die klotebus ook nog eens!’ Hij haalt diep adem om verder te kunnen met zijn tirade. ‘En wie vind ik levend en wel aan de kant van de weg? Juist, jou.’

Ik kijk hem aan, onbewogen door de tirade van mijn oververmoeide vader, die al bijna een jaar non-stop werkt. Hij mag dan wel achtenveertig zijn, hij ziet er veel ouder uit. ‘Ik ben geen emojongen, pap,’ zeg ik dan. ‘Ik probeer juist minder op te vallen.’

‘Nou, dat mag ook wel, na die stunt die je op je vorige school hebt uitgehaald. Als ik nog één telefoontje over je ontvang, het maakt me niet uit van wie, al is het van je moeder, dan kun je de binnenkant van een van deze cellen een keer goed bekijken. Is dat duidelijk?’

‘Ja,’ zeg ik, waarna ik opsta en mijn tas weer over mijn schouder gooi. ‘Heel duidelijk.’ Ik slof de ruimte uit, met mijn vader op mijn hielen.

‘Je dacht toch niet dat je op deze manier onder school uit kon komen, hè?’ zegt hij, terwijl hij zijn hand op mijn schouder legt en er stevig in knijpt.

Ik reageer niet en loop naar de auto waar ik zojuist uit ben ge-

stapt. Ik plof neer op de bijrijdersstoel en met mijn muziek in mijn oren laat ik me door hem naar mijn nieuwe school brengen.

Tegen de tijd dat we aankomen, ben ik natuurlijk veel te laat. Met tegenzin stap ik uit en loop de school binnen, met mijn vader achter me aan. Eerstejaars gapen me aan als ik door de gangen loop, gevolgd door mijn vader in volledige werkkleding met een wapen op zijn heup. Leekere eerste indruk zo. Een outcast was ik altijd al. Het was het plan om me tussen de rest te mengen. Dat is nu wel mislukt. Op deze manier komt niemand ooit nog in mijn buurt.

Ik loop rechtstreeks naar het conciërgelok, waar een jongere vent de enkel van een eerstejaars aan het verbinden is. Geschrokken kijkt het meisje me aan, als ik in de deuropening verschijn met mijn vader achter me. Ze moet wel denken dat ik een crimineel ben, met mijn bijna volledige zwarte kleding, donker haar, donkere ogen, oversized legerjas en legerboots.

‘Kan ik u helpen, meneer ...?’ begint de conciërge.

‘Lightbourne,’ zegt mijn vader. ‘Anton Lightbourne.’

Het meisje kijkt me met grote ogen aan. ‘Zit je in de problemen?’ fluistert ze.

Mijn mondhoek krult op. ‘Nee, dat is mijn vader.’

‘O,’ is haar reactie. ‘Sterkte.’

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden als ik de conciërge, die zich voorstelt als Elliott Greyson, weer aankijk.

‘Goed,’ zegt de conciërge. ‘Ik breng je wel naar het juiste klaslokaal. Bedankt, meneer Lightbourne,’ zegt Greyson met een glimlach.

Mijn vader kijkt me aan. Zonder nog wat te zeggen draait hij zich om en vertrekt.

Ik kijk naar de conciërge, die het kleine kantoortje uit loopt, de

gang door. Ik volg hem, terwijl ik af en toe rondkijk in de hoop het gebouw in me op te nemen. Hij is amper veertig en is nooit verder gekomen dan een middelbare school. Zijn getal vertelt me dat hij nog maar een paar jaar te gaan heeft. Wist ik maar wat ik kon doen om hem nog wat meer tijd te geven.

‘Hé, als er iets is wat je nodig hebt, laat het me weten. Ik was vroeger ook een onrustzaaier.’ Hij knipoogt.

Ik kijk hem aan, niet wetend wat ik moet zeggen behalve ‘bedankt’. Dan komen we bij lokaal 13 aan. Hij opent de deur voor me en ik ga naar binnen. ‘Succes, hè,’ zegt hij.

Weer antwoord ik met: ‘Bedankt.’

Iedereen in het lokaal staart me aan zodra ik binnen ben. Ik dacht dat ik redelijk tussen de anderen zou passen, maar ik had het mis, alweer. Ik kom van een school waar iedereen zich kleedt en gedraagt zoals die zelf wil. Hier lijkt iedereen netjes gekleed te zijn, alsof ik in een eliteschool ben beland. Lekker, val ik er weer buiten.

‘Fijn dat je er bent!’ zegt de vrouw die vooraan in de klas staat. ‘Ik ben mevrouw Barker, de biologiedocente, en dit is je stamklas.’ Ik kijk rond en zie dat de jongste zestien is en de oudste negentien. Qua leeftijd zit ik dus goed.

Ik schud haar de hand. ‘Roman,’ zeg ik.

‘Ga zitten, Roman. Kies een plek uit. Na de les wil ik nog het een en ander met je bespreken.’

Ik knik en loop naar de eerste rij, waar nog een plek vrij is. Meteen hoor ik gefluister opstijgen. Het zal ook eens een keer anders gaan.

De bel gaat twintig minuten nadat ik de les ben binnengekomen. Ik heb niet eens de moeite genomen om mijn spullen te pakken. Wat ik wel op tafel heb gelegd, stop ik weer in mijn tas en ik sta op om weg

te gaan. Net als ik langs het bureau van mevrouw Barker wil lopen, houdt de schrille stem van de vrouw me tegen. ‘Roman?’ vraagt ze.

Ik draai me om en loop terug. Haar getal schreeuwt in mijn gezicht. Ik had haar ouder ingeschat. Boven de vijftig, maar daar zat ik dus fout. Boven haar hoofd hangt het getal 4298. Dat heb ik nog niet zo vaak gezien.

Als ik de laatsten van mijn klas voorbij me zie lopen, zie ik een getal dat me nog niet eerder was opgevallen. Het meisje dat als laatste het lokaal verlaat, heeft een combinatie waar ik altijd al bang voor ben geweest: haar getal is 1717. Ik haat het als ik dat soort getallen zie, zeker bij iemand als zij. Wat moet je dan?

‘Mevrouw?’ vraag ik als het lokaal bijna leeg is.

‘Roman, ga even zitten. Ik ben je biologiedocente en ook je mentor. Ik hoorde dat je van je vorige school gestuurd bent?’

Ik haal diep adem en klem mijn kaken op elkaar. Ze ziet alleen het gevolg en niet de oorzaak van de reden dat ik van school ben gestuurd. Het was niet mijn schuld. Ik knik. ‘Wegens fysiek geweld,’ zeg ik.

‘Roman,’ zegt ze met een zucht. Net zo’n zucht als mijn vader ook altijd slaakt, als hij weer eens teleurgesteld is in mij. Knap, hoe ik mensen teleurstel nog voordat ze me hebben leren kennen. ‘Onze school heeft een risico genomen door jou toch toe te laten,’ zegt ze. ‘Om die reden zijn we genoodzaakt om je ouders of voogd op de hoogte te brengen van eventuele problemen tijdens je schoolcarrière. We zijn tevens genoodzaakt om je van school te sturen als je agressief gedrag vertoont. We kunnen je niet dwingen, maar raden je ten zeerste aan om met een counselor te gaan praten.’

Ik lach. Iedereen weet altijd hoe ik mijn leven moet leiden, maar niemand vraagt naar mijn mening.

‘Vind je het amusant?’ vraagt ze.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zeg ik. ‘Maar ik heb niet echt behoefte aan counseling. Kan ik gaan?’

Weer laat ze zo’n geërgerde, teleurgestelde zucht ontsnappen, alsof ze al weet dat ik een hopeloos geval ben. Dan knikt ze.

Ik sta op, pak mijn tas en loop naar het volgende lokaal.

De kantine zit vol als ik daar na het derde uur aankom. Ik denk dat elke nieuwe leerling het wel met me eens is dat pauzes het ergste zijn als je niemand kent. Ik besluit op een stoel te gaan zitten aan de rand van de zaal en vanaf die plek te kijken naar de getallen van mensen. Soms is dat het enige wat ik kan doen. Ik bekijk ze, vergelijk ze met die van anderen en vraag me af waarom iemands eindleeftijd zo angstaanjagend laag is. En dan vraag ik me af: hoe zit het bij mij?

Terwijl ik zit te eten en ik met mijn blik dat ene meisje zoek dat langs me liep bij biologie, wordt mijn broodje uit mijn handen geslagen. De slablaadjes en plakken ham vliegen door de zaal en landen een paar meter van me vandaan op de gore linoleumvloer. Scherp haal ik adem, ik kijk op en zeg: ‘Dat was ik aan het eten.’ Als ik zie wie het broodje uit mijn handen heeft geslagen, zakt mijn stemming helemaal tot op de grond, waar mijn broodje nu schilderachtig over verspreid is. ‘Murphy,’ zeg ik zacht.

‘En?’ vraagt hij. ‘Wat ga je eraan doen?’

Ik sta langzaam op van mijn stoel en geef met mijn hiel nog net een zetje tegen mijn tas, zodat hij onder de stoel verdwijnt, weg van Murphy en zijn volgelingen. Achter Murphy staan twee jongens die duidelijk onder de duim gehouden worden door Murphy. Hij is niet veel veranderd sinds de laatste keer dat ik hem zag. Zijn huid is nog

net zo grijs, al is zijn haar deze keer zwartgeverfd in plaats van de originele witblonde kleur. ‘Leuke haarkleur,’ zeg ik. ‘Staat je goed.’

Met haat in zijn ogen kijkt Murphy me aan. Zonder zijn blik van me af te wenden knipt hij met zijn vingers, waarmee hij de twee jongens achter zich sommeert. Een kleinere, dikke jongen grijpt mijn jas en mijn arm. De andere komt ‘dreigend’ voor me staan.

Om ons heen valt de zaal stil, starend naar ons. Ademloos kijken ze, afwachtend wat er gaat gebeuren. Ik was vergeten dat Murphy ook van school af gestuurd is en net zoals ik hier belandde.

‘Wat is je plan, Murphy?’ vraag ik dan. ‘Mij in elkaar rossen? Ga je gang.’ Met mijn handen in de lucht sta ik voor hem. Om mijn lippen ligt een kleine grijns, want ik weet dat hij net zo kwetsbaar is als ik wat school betreft. Het is dan ook niet Murphy die me een slag tegen mijn ribben verkoopt, maar de jongen die dreigend voor me stond.

Een kleine kreun ontsnapt me wanneer ik een stukje dubbel klap. Zo snel mogelijk kom ik weer overeind en houd ik mijn gezicht in de plooi.

‘Trevor hier,’ zegt Murphy en hij slaat ‘broederlijk’ zijn arm om de jongen, ‘zit op kickboksen. Ik zou oppassen als ik jou was. De volgende keer zul je niet meer zo stom staan lachen.’ Weer knipt hij met zijn vingers en verdwijnt.

De hele school staart me aan. Zelfs Elliott Greyson, de conciërge, kijkt me met grote ogen aan. Waarschijnlijk heeft hij medelijden met me.

Ik pak mijn boeltje van de grond, gooi het verlepte broodje weg en loop naar de uitgang van de school.

Meneer Greyson komt me achternarennen. ‘Roman,’ zegt hij, ‘je kunt niet zomaar vertrekken!’

Ik draai me om. ‘Vertel dat mijn vader maar, als het moet,’ zeg ik. ‘Ik heb het gehad voor vandaag.’ Eerst de bus, toen mevrouw Barker en nu dit. Dat is wel genoeg gedoe voor vandaag.

Ik weet dat ik meneer Greyson in een moeilijk parket breng, maar ik weet ook dat hij me niet zal melden bij mijn vader. In zijn ogen kan ik zien dat hij medelijden met me heeft. Zeker nu hij mijn vader heeft ontmoet.

Genietend van de vrijheid die ik mezelf heb gegeven, pak ik de bus naar huis. Ik ga rustig zitten en geniet van de omgeving die aan me voorbijgaat. We rijden niet langs het ongeluksgebied, maar eromheen. In het nieuws staat al van alles geschreven. Twee bussen zijn op elkaar geklapt, geen overlevers. Behalve ik, maar dat weet niemand.

Als ik uitstap, zoek ik mijn sleutels. Net als ik op het punt sta om de deur te openen, vliegt de voordeur open. Van schrik laat ik mijn sleutels vallen, die rinkelend de stenen raken. ‘Carla!’ roep ik uit. ‘Je liet me schrikken.’

‘En jij mij dan!’ lacht de jonge vrouw. Haar krulletjeshaar danst op en neer als ze een stap achteruitzet. ‘Ik hoorde ineens gepruts in het slot. Ik dacht dat je een inbreker was.’

Wanneer ik over de drempel stap en mijn jas en schoenen uittrek, vraag ik: ‘Ik dacht dat je niet werkte vandaag? Het is maandag.’ Ze is mams verzorgster, wanneer mijn vader het te druk heeft. Ze komt om de dag, al betrap ik haar erop dat ze nu bijna dagelijks komt.

‘Nee, het was ook niet gepland,’ zegt Carla, ‘maar je vader belde vanochtend met de melding dat ik vandaag wel echt moest komen, dus dat deed ik. Hoor jij niet op school te zitten?’ vraagt ze dan met een licht opgetrokken wenkbrauw.

Ik lach. ‘Ja,’ zeg ik, ‘maar mijn dag ging nou niet bepaald goed,

dus ben ik in de eerste pauze alweer gestopt. Ik ga even een rondje hardlopen.’

‘Ik zeg niks,’ lacht ze en ze sluit haar mond af met een denkbeeldig slot.

‘Dank je, Carla.’ Ik leg mijn hand kort op haar schouder en vertrek dan naar mijn kamer om me om te kleden in freerunkleding. Een aansluitend T-shirt met een joggingbroek moet genoeg zijn. Ik ren de trap af en roep voordat ik de deur achter me dichttrek: ‘Ik ben er zo weer.’

‘Doe voorzichtig!’ hoor ik nog vanuit de keuken komen. Ik sla de deur dicht en jog in een rustig tempo naar het bos, dat een kilometer of twee van ons huis af ligt. Het liefste ren ik in het bos, over bomen, rotsen en stronken. De kans om te vallen is groot, maar dat is precies wat ik nodig heb. Met vrienden rende ik vroeger nog wel door de stad. De kick daar was anders. De natuur werkte je niet tegen. In de stad was het meer dat andere mensen je aangaapten als je voorbijrende, maar in ruwe bossen is alles anders. Geen mensen. Geen getallen. Geen oordelen of gedoe. Alleen mijn ademhaling, de pure natuur en ik.

Bij de rand van het bos stop ik even. Ik rek en strek een beetje om mijn spieren te beschermen, ga nog een keer met mijn hand door mijn haar en haal diep adem. Geen idee welke route ik vandaag ga nemen, dat bepalen de obstakels wel voor me. Ik moet het gewoon allemaal kwijt.

Langzaam loop ik van het pad af, het bos in. Ik spring over een boomstronk en zet me af tegen een stevige eik. Ik ren wat langs bomen en doe wat trucs, gewoon om weer even in de flow te komen. Ik schroef het tempo op en zie dan een kleine val. Een rots steekt uit en ik kan zien dat de grond een meter eronder weer verder gaat.

Ik ren ernaartoe en spring. In de sprong voel ik de woede in me opkomen. De buschauffeur die mijn waarschuwing in de wind sloeg, de vrouw die de politie belde, mijn vader die me weer uitjouwde en dan ook nog Murphy.

Een salto gooit al die gedachten uit mijn lijf. In de draai van de salto laat ik de buschauffeur los, de vrouw die mijn vader belde en zijn boosheid. Als ik land, schiet er een pijnscheut door mijn enkel. Er lag een steentje op de grond, waardoor ik niet goed neerkwam. Een scheldwoord ontsnapt mijn mond, maar ik ren door. Stoppen kan nu niet. Ik ren door en door en door. Het bos is hier bijna bergachtig, met steile afdalingen, uitstekende rotsen en omgewaaide bomen. Boomwortels lijken je onderuit te willen halen en rotsen proberen je te raken met hun uitsteeksels.

Ik spring over een boomstronk heen en land in een plas, waardoor modder opspat. In hetzelfde tempo blijf ik doorgaan.

Plotseling staan mijn voeten niet meer op de grond. Een schok gaat door mijn lichaam heen, als mijn modderige voeten over een steen glijden en ik val. Mijn schouder raakt hard een rots en ik glijd over de grond van de rand af. De val is niet heel diep. In lichte paniek grijp ik naar het losse zand, maar ik kom niet tot stilstand. Mijn zij schuurt over kiezels en ik voel een steek door mijn lichaam gaan. Mijn ogen tranen van het opstuivende zand. Eindelijk kom ik tot stilstand. Mijn zij is geschaafd en mijn handen bloeden. Mijn ogen tranen ontzettend na en ik voel de adrenaline door mijn lichaam gieren.

Even blijf ik liggen om op adem te komen. Mijn hoofd rust op de koele zandgrond. Ik baal. Dat getal, hét getal, zal ik niet boven mijn eigen hoofd zien hangen. Hoe vaak ik ook in de spiegel kijk. Hoe vaak

ik ook val en ervan overtuigd ben dat ik een keer zal sterven aan deze sport, nooit zie ik het getal boven mijn eigen hoofd hangen.

Een schreeuw, zo luid dat de vogels uit alle bomen om me heen opvliegen, ontsnapt uit het diepste van mijn lichaam. En met die schreeuw laat ik ook Murphy gaan.

Moeizaam kom ik overeind, sla het zand van mijn broek af en jog in een traag tempo naar huis.

Ik klop op de deur. Voor de tweede keer vandaag laat ik Carla schrikken als ik in de deuropening verschijn. 'Roman!' roept ze uit. 'Gaat het wel goed met je?'

'Jawel, maar ik ben uitgegleden. Heb je een verbanddoos voor me?'

Ze kijkt me streng aan. 'Nee, jij gaat geen doktertje spelen op je eigen lichaam. Zit,' zegt ze.

Ik trap mijn schoenen uit en ga op de bank zitten. Mam staart me aan, vanuit haar bed dat in de woonkamer staat. 'Dag mam,' fluister ik. 'Alles is oké, gewoon een paar wondjes.'

Als Carla binnenkomt, zeg ik: 'Ze ziet er ... moe uit.' Het was niet het woord dat ik zocht, maar 'treurig' zou niet goed overkomen.

Carla knikt. 'Volgens mij lijdt ze geen pijn.'

Ik kijk naar mijn verlamde moeder in het bed. Haar getal is al enige tijd gevaarlijk laag.

Terwijl Carla met jodium mijn zij deeft, kijkt ze me met een bezorgde blik aan, en niet om mijn wonden. 'Het gaat niet goed met haar, hè?' fluistert ze. Over haar schouder kijkt ze naar mijn moeder.

Ik schud mijn hoofd, niet wetend wat ik moet zeggen.

'Wat is haar ...' Carla maakt haar zin niet af. Ze veegt het bloed

en het zand van mijn handen en doet er een pleister op.

‘4243,’ zeg ik dan. Het is nauwelijks meer dan een gefluister.

Carla slaat haar ogen neer.

Ze is de enige die me gelooft. Mijn vader weet van mijn ‘gave’ – of vloek, zoals ik het noem – maar hij negeert het.

Niet zijn zoon. Niet in zijn huis. Niet ik.

2

Ik kan niet ontkomen aan het feit dat ik de volgende dag toch echt naar school moet. Carla heeft mijn wonden goed verzorgd, maar de spierpijn en de blauwe plekken heeft ze niet kunnen voorkomen. De bus vind ik niet veilig genoeg meer, dus zet ik mezelf ertoe om te gaan fietsen, ondanks de pijn die ik bij elke beweging voel. Mijn oude school stond nauwelijks vijf kilometer van mijn huis vandaan, maar deze school is toch een pittige vijftien kilometer fietsen.

Uit het schuurtje achter het huis pak ik mijn mountainbike, die ik al te lang niet meer heb gebruikt, en ik stap op. Met grote halen trap ik door. Het freerunnen heeft me een goede conditie gegeven, al is hard fietsen toch iets anders dan hard rennen.

Ik fiets langs open velden, waar de wind me steeds van mijn fiets probeert te blazen, en langs huizen die me in lijken te sluiten. Het is rustig op de weg, op een enkele auto na, die dicht langs me scheert. Uiteindelijk kom ik na drie kwartier toch aan op school, bezweet, met nog meer spierpijn en compleet buiten adem.

Ik weet niet waarom ik dacht dat ik het in een halfuurtje kon doen, dat was duidelijk een overmoedige gedachte. En dus kom ik een kwartier te laat aan op school. Op deze manier zullen meneer Greyson en ik waarschijnlijk snel goede bekenden worden.

‘Roman!’ zegt meneer Greyson meteen als ik binnen kom sjokken. ‘Hoe gaat ie?’

Ik besluit niks te zeggen over mijn stunt in het bos gisteren. ‘Redelijk,’ zeg ik schouderophalend. ‘Ik kan niet zeggen dat ik blij ben